

tyder netop paa, at Ministeriet har i Sinde at tage overordentlig humanit og liberalt paa disse Forhold —, at Ministeriet forbeholder sig Adgang til i særlige Tilfælde udenfor de nysnævnte at medtage Konstitution i et vakant Embede, naar denne har haft en mere vedvarende Karakter. Der have vi atter et skønsmæssigt Begreb „en mere vedvarende Karakter“. Hvad er „mere vedvarende“ paa dette Omraade? Det kan kun betyde det, som jeg naturligvis er glad ved, at Ministeriet agter at lægge den mest mulig humane Bedømmelse til Grund.

Men jeg fastslaaer dog som Resultat af disse faa Bemærkninger, jeg her har fremsat om Skrivelsen, at i selve denne Anmærkning, som man foreslaar, er der to Ting, som til tredie Behandling burde omredigeres i en mere koncis, bestemt Form, saa vi vidste, hvad vi havde at rette os efter. For det første er der Begrebet „fast Embede“, hvoraf der ganske vist er givet en Fortolkning, men den er ikke udtømmende. Endelig er der Ordet „Forudsætning“. Forudsætningen skal være, at vedkommende skulde have fast Ansættelse, hvis der ikke indtraadte Hindringer derfor. Jeg mener, som sagt, ikke, at dette er udtømmende, det bliver let for meget en Skønssag, selv om man vil stille sig humanit. Man maa kunne finde en Redaktion, som giver klare og bestemte Regler. Jeg vil derfor, idet jeg haaber paa den højtærede Ministers velvillige Opfattelse deraf, henstille til Finansudvalget inden tredie Behandling at finde en mere bestemt Redaktion. Jeg vil henstille, at man i det mindste fastsatte et Minimum for Konstitutionstiden. Jeg kan godt forstaa, at det er ganske umuligt at medtage en Maaned eller et Par Maaneder eller Dage eller slikt, det vilde være en Beregning uden Lige for Ministeriet og omtrent ganske uden Betydning for de vedkommende med Hensyn til Anciennetetsberegningen, men man kunde f. Eks. sætte et halvt Aar som Minimumsgrænse, det var dog altid noget, der vilde have Betydning og ikke vanskeliggjorde Beregningen i nogen større Grad.

Idet jeg henstiller dette, skal jeg altsaa udtale, at jeg for mit Vedkommende tillader mig at reservere mig alt muligt overfor denne Anmærknings eventuelle Affattelse, reservere mig, at der ikke for Lærernes Vedkommende ved dens Udførelse gaar nogen af de Forudsætninger eller Rettigheder tabt, som de maatte have erhvervet sig eller faaet anerkendt gen-

nem Skoleloven af 1899 og Revisionen sidste Aar.

K. M. Klausen: Der er fra Mindretallets Side stillet adskillige Ændringsforslag, som jeg i Korthed skal motivere. Det første vedrører en Bevilling paa 15,000 Kr. som andet Bidrag til Opførelse af en ny Kirke i Vejle. Der blev i Fjor givet 15,000 Kr. Den Gang foresloge vi at nægte denne Bevilling. Nu foreslaa vi det samme i Aar af samme Grund, fordi vi mene, at der er ingen Grund til, at Staten skal begynde at bygge Kirker omkring i vore Provinsbyer. Vi have allerede opført en Række Kirker, en i Aalborg, en i Randers, en i Aarhus og vistnok en i Odense. Nu kommer den i Vejle, og vi kunne være sikre paa, at der skal nok melde sig adskillige andre af vore større Provinsbyer, som ønske at faa Statsbidrag til Opførelse af Kirker. Jeg tror just ikke, der er nogen Trang til at opføre disse Kirker, der er rigelig Kirkeplads og ingen Kirkenød i disse Byer, og i hvert Tilfælde synes jeg, det er en Opgave, som ikke vedrører Statskassen. Ville de have Kirker i disse Byer, synes jeg, de maa skaffe dem til Veje ad privat Vej.

Jeg skal ogsaa gøre nogle Bemærkninger om det samme Spørgsmaal, som den sidste ærede Taler fremdrog. Det er, maa jeg sige, en Tilfredsstillelse for mig at se den Anmærkning, som foreslaas indsat paa Finansloven vedrørende konstituerede Lærere. Det vil maaske erindres, at da Skoleloven af 1899 var til Revision i Fjor, foresloge vi fra Socialdemokratiets Side, at Timelærervirksomhed og Konstitution, som er gaaet over til fast Ansættelse, skulde medregnes. Fra Regeringens Side vilde man jo ikke gaa ind herpaa, men under Forhandlingen bøjede Ministeren sig, saaledes at Timelærervirksomhed blev medtagen. Det var nu ikke saa underligt, at Ministeren bøjede sig, thi der blev afsagt en Højesteretsdom, hvori Timelærerne fik Medhold i deres Opfattelse, og det er sikkert rigtigt, at hvad der gælder Timelærervirksomhed, gælder i samme Grad om Lærere, der have været konstituerede. Jeg tror, at hvis vi ikke her fra Lovgivningsmagtens Side træffe Foranstaltninger til at rette dette Forhold, vil Følgen blive, at en Række Lærere, som have været konstituerede omkring i Landet, og som nu ere fast ansatte, ville anlægge Sag mod Statskassen, og det vilde sikkert faa samme Udfald, som det fik med Hensyn til Timelærerne, at de vilde vinde deres